

Держава —
понад партії!
Нація —
понад класи!

СПРАВА

ТЯЧІВСЬКА НЕЗАЛЕЖНА РАЙОННА

ЧЕСТЬ

ПОЛІТИЧНО-СОЦІЛЬНА ГАЗЕТА

НОМЕР 3(68), КВІТЕНЬ-ТРАВЕНЬ 2011 РОКУ

інтернет-версія: <http://tyachiv.at.ua>

БЕЗКОШТОВНО

Перш ніж
говорити,
яка Україна
тобі потрібна,
подумай, який
ти потрібний
Україні.

«СВОБОДА» — КІСТКА У ГОРЛІ ВЛАДИ

Або, за що ненавидять українських націоналістів?

...Мовиш: «Нині інші війни». Ну, то іншу зброю куй. Ум гостри, насталою волю, Лиш воюй, а не тоскуй!

Лиш борися, не мирися, Радше впадь, а сил не трать. Гордо стій і не корися, Хоч пропадь, але не зрадь!...

Іван Франко

Правда сьогодні штука дорога. За неї приходиться інколи платити життям. Хоча Біблія твердить, що хто правдивий, той спасений. А позаяк головним ідолом нині є гроші, то й біблійні істини вже давно не мають сили, бо загал на чолі з багатьма попами б'є поклони мамоні.

Зате ходимо до церков, ревно молимося, видячки «поїдаємо» свічки, а результат один — безчестя, бездуховність і продажність вирує як перед громад, так поодинці. Чорна зачистка і абсолютна неповага до самих себе, своїх співгромадян пожирає нас живцем. Брехня, ницість, словоблудство, все те, проти чого Святе Письмо заполонили людей у погоні за грошовими «потоками».

Не розуміють сердеги, що багатий нічого не забере на той світ, а бідний нічого не залишить на цьому, окрім... питання нашого існування далі, що триваєте не на жарт. Адже після сьогодні наступає завтра і після завтра. Тож, аби у погоні кожного за копійкою ми всі разом не втратили все. Бо довкола нас снуються неблаговідні справи багатьох «приязніх» сусідів, котрі ревно дбають про кінчину України, як держави. Кожен з яких мріє сном рябої кобили вхопити собі ласій шматок української землі під любим приводом: чи то національної, культурної або просто автономії, а ще краще тихої безкровної інформаційно - бізнесової окупації. Напхавши своїх платних емісарів від Закарпаття до Донбасу, котрі від великої толеранції до них з боку влади, шкодять де лиши можуть. Одні втирають нам про «ти-сячолітню» Мадярщину, інші про та-ку саму Росію і Румунію. Чим збивають український народ на різні московські, мадярські (русинські), жидівські, румунські манівці. Що твердо доказує дюча влада даючи всім потрохи, а Москви сповна.

Розжовувати це детально не пот-

рібно, бо ви самі навіть з геть «українським» телевіденцем бачите, що робиться у державі та поза нею. За відверту антиукраїнську політику, українофобію президент щось, як і за розгул корупції, нікому рученьки не ламає, як обіцяв.

Рекламовані кримінальні справи не що інше, як зведення особистих рахунків та пошуки цапів - відбувайлів, аби відвернути народну увагу від того, що пече і вийдає очі людям. Знову стоїть питання мови, повернення вкладів, котрі самі й вкрали, морочати голову бездарним українським футболом далі обіцяючи вже краще у 2012 році. Чим опускають нас до рівня самців і самок зі шлунковим інтересом у російських телесеріалах з їхніми гостями на різних кулінарних шоу. При цьому пакуючи рабів несусвітніх і безхребетних смертельними їжею та напоями, смертоносними ліками, виганяючи з України талановитих і роботячих горбатитися на інші народи. Без перебільшення можна сказати — геноцид українського народу триває.

Все це від того, що ми припинили всередині суспільства шанувати правду, здорові людські відносини один з одним. Саме завдяки цьому наші предки способом свого життя зберегли нам велику і багату Україну. Україну, яка дала світові плуга і навчила орати землю, Європі — конституцію і цивілізацію, Москві цілу Росію навчивши її читати та писати, вірити Богові. А ще юстиложко.

Розумію, для когось вона не сприйняття ця правда. Та що поробиць, визнана сьогодні багатоюм світилами історичної науки. Як те, що нинішніх «великогорців» ніхто б і не згадав, якби не лицарі-лучники князя Данила Галицького, захистивші мадярів від місцевих племен під час переходу іх на Закарпаття. Попутньо спитаю — то кому потрібно класти пам'ятники нашим угорським сусідам? Коротка пам'ять у них. Невже забули 1956 рік, як колишні вояки УПА стали на захист свободи Угорщини проти московського окупанта? Так само, як у Чехословаччині 68-го.

Більше того, наші «ширі друзі» сіють між єдинокорінним українським народом братоненависну ворожнечу: русин не українець, західняк не східняк, бойко не лемок, гуцул не полтавець, хоча чимало козаків воювали проти польських гнобителів поруч Олекси Довбуша.

Олег Тягнибок: «Нація, яка не має честі, приречена бути бідною»

людьми на західній Україні?

Що ж вигукували на вулицях Львова «гості»? Хахли параша — пібеда наша! Вибачте, як тут втриматись, аби не заіхати у пику?! Хоча, це явно справа СБУ, котра б мала покласти на місце таких. А не піарити їх «ненасичених» по телебаченню. Де «побиті» львів'янами ветерані?..

Віддаляючись від львівських подій зрозуміло одне — Кремль спланував провокацію, Верховна Рада підтримала, правоохранці втілили у життя цю ганьбу з побиттям людей за чевронний прапор на всю

Європу. Янукович теж отримав чергового політичного ляпаса від своїх же. Виставивши во всю красу під портретом Сталіна і серпастим, молоткастим символом, закон про який таки підписав.

Землячі! Навчivsya рахувати долари і євро, навчisя мало думати свою головою, а не чужою. Бо поки-що віриш брехунам, ковтаючи після чого чергову гірку пігулку обману і зради. Дружно на чергових виборах прямуючи під регіт злодіїв та пройдисвітів до краю спільної прізви. Замість того, щоби спинитися, повернути у правильний бік й піти по шляху порятунку себе, своїх дітей, своїх родин — України. Наголошу, у потрібному напрямку! Для всіх хто вважає себе українцем, а не якимось аморфним, вимираючим безпам'ятним бідлом без роду і племені.

Основні політичні гравці вже розпочали передвиборні ігри з народом. Слава Всешишному, що недолугі, позаяк далі використовують краплені політичні карти з тими самими одіозними руйнівниками України. Новітні комсомольці нічого пущного придумати не в силі. Окрім саджання деревця, вирубавши тисячі гектарів лісу у Карпатах та комуністичних суботників. Бо у нашого народу споконвіку була толока. Хто манить Європою, хто Росією, хто кличе відвідати Ізраїль. Ось тільки за українську Україну ніхто нікого не кличе, окрім «Свободи».

Щоби краще це зрозуміти, потрібно ознайомитися з програмою захисту українців ВО «Свобода». І

Перш ніж говорити, яка Україна тобі потрібна, подумай, який ти потрібний Україні.

Петро Дідух:

Нас приспали поняттям «толерантність», шмагаючи ним вздовж і впоперек. У країнські націоналісти будуть толерантними до тих, хто щиро поважає Україну і українців. Якщо мадярська «блока», чи північний п'янний «ведмідь» продовжуватимуть антиукраїнську політику, намагаючись розчленити нашу країну, ми дійтимо відповідно, без будь-якої толеранції. Не толерантно вказуючи зайдам, що в українському домі має бути один хазяїн — українець. Рівно не може бути ніякої толеранції до внутрішніх ворогів та зрадників українського народу, незважаючи на їхні посади при владі.

Толерантнія до зрадників породжує нові зради!

просто порівняти її із словесно-писаною діареєю інших «захисників» народу. Можливо цей раз ще виторгуете за свою душеньку-голос стогрівень чи доларів. А далі?...

А ми таки чогось варти, раз украйнських націоналістів так не навидить ця влада та окремі перевертні серед народу. Во наша права вистраждана поколіннями катованих та нищених за цю саму правду дідів і прадідів.

Ми завжди стоятимоюмо противоречіє моря безпросвітної глупоти, якою завантажують вас щоднини різношерсті покидьки, привчаючи до того, що ви слабкі, безвольні і бездухі. Всі побачили японців з їхньою страшною бідою. Дивуємося один перед одним силі і волі цього надзвичайного народу, злитого духом самураїв і камікадзе у едину націю. Невже не засмоктало кожного з нас десь там у потасмному, перед Господом — а що, ми гірші, чи дурніші, чи бідніші?

Ні! Просто годі плакатися у ганчірку, що такі нещасливі. Потрібно ставати докути, щоби раз і назавжди навести лад у своїй хаті, вирвавши душу від диявола Господу і Україні. Насамперед думати про підростаюче покоління, витягнувшись його із пивної бочки та наркотичного дурману.

Нехай до нас їдуть на заробітки, а ми будемо заробляти добре гроши вдома. Не ми маємо видайкувати кредити, а Україна може кредитувати інших, створивши найсприятливіший інвестиційний клімат у державі. Про наші земельні ресурси вже говорити соромно. Треба ЗМІНИТИ СИСТЕМУ влади, а не купувати картоплю, гречку та інше за кордоном. Нехай багатіють наші фермери і підприємці. Во мало лишилось — скоро й землю нашу продаутъ, як не захистимо.

Хай сусіди переживають, щи ми у них не спітали за наші землі, як за те, що вони виробляють з українцями впродовж століть. Хочемо жити, мусимо робити так, аби зайняти відповідне місце у світі.

«Свободі» з плаzuющими не по дорозі. Тому, незважаючи на шалений спротив різної антиукраїнської братви, «Свобода» готова йти разом з вами до омріяної, справжньої Вільної України. Де сила держави і добробут людей матимуть перше місце у тих, хто при владі. Хто об'єднає нарешті країну у єдине духовне поняття — Українська Нація.

Господь дав нам задницю аби на ній сидіти, а голову, щоб думати. А не навпаки. То може вже досить гнівіти Бога?...

Петро Дідух

ДОВКОЛА НОВИН

27 травня керівникам випускних 11-х класів району від народного депутата України Василя Петровського вручено цінні подарунки. Жінкам – експрескофеварки та кофейні сервізи, чоловікам – наручні годинники. Сьогодні депутат Петровський єдиний, хто постійно і реально допомагає мешканцям Тячівщини.

Якщо земельна реформа проводиметься без урахування національних інтересів українців, то це - 10 млн. безробітних, люмпенізація народу, повне виснаження землі та колонізація її іноземцями.

Замурзана Росія глузє з трагедії японців. Ось і вся мораль Кремля.

Кагебіст Кіріл ахренел зовсім. Послав своїх бородатих опричників захоплювати святе місце українців – археологічні розкопки Десятинної церкви, і гепнути там свою, московську. Київнини стали на захист істинної православної святині Київської Русі. Столична влада підтримує Кіріла.

Верховна Рада прийняла антикорупційний закон для ... наймастітіших корупціонерів. Можливо, вже виборці виженуть аферистів з парламенту. **Бо надойли не на жарт.**

В Україні спіймано чеських шпionів, які крали наші секрети. І «пепічкам» кортиктуть українського?

Янукович відвідав Ужгород. Мало хвалив, мало сварив. Але надіться за карпатцям на краще сьогодні, завтра і післязавтра не варто. Регіональні «монстри» залишаються на місцях попри надії декого.

Українські вчені готові своїми знаннями покласти світ «на лопатки». Та ця влада в наявності на лопатки кладе самих вчених.

Екс-директора МВФ саджають за грата, бо хотів файніх покoвок. Це й СНІДу нахапався. Още синіни у бороду, а чорт у ребро!!! В Україні за таке дали б орден.

Казахи дають своїм дітям ім'я Тарас, вшановуючи українського Кобзаря, котрый під час заслання змальовував життя казахського народу. Наши діти знають Шевченка – футбольіста.

Депутати ВР України мають всілякі наукові звання. Після пільного ознайомлення з їхніми «працями» виявляється, що вони крадуть не тільки гроші, заводі землі.

Нам продовжують постійно нагадувати про єврейський Голокост. Те, що тисячі їх у Бабиному Яру зібрали 9 київських рабинів – страшна таємниця. Як фашисти віддачали цим «священикам», теж не відомо.

БЕЗ КОМЕНТАРІВ

9-го травня у Львові

«СТАРШИЙ БРАТ»

Чому Москва вважає всіх слов'ян зрадниками?

Думка. Російська Федерація (РФ) виразно проявляється у слов'янофобії, особливо в українофобії, як національній ідеї федерації... Ненависть кремлівського кагалу до українського народу носить генетичний характер...

То що таке сучасна РФ? Телекартина з гламурними ведучими невиразної статі або генетично звироднілі села Нечорнозем'я під контролем «авторитетів»? Сукупність того і іншого, екзотична безвихід з жириновськими у ролі санкціонованих чорносотенців. Тобто, така РФ, де пафосна істерія компенсує розкрадання того, що не встигли вкрасти попередники Китаю і потрібна.

Вже у нинішній час проект «РФ» загубив слов'янське лице – достатньо подивитись випуски новин ОРТ, РТР, ТВЦ або яке-небудь ток-шоу із серіалом. Росія стала етнічним виразником домінування політичної нації в усіх сферах суспільного життя.

Мутації РФ виразно проявляються у слов'янофобії, особливо в українофобії, як національній ідеї федерації.

Національна генетика. Ненависть до Європи є політичним результатом євразійської до-ктрини, сформульованої тими «росіянами», котрих, як відомо, фінансують китайські товариши. Китаю потрібна РФ не тільки у якості території для життєвого простору і джерела природних багатств – федерація потрібна Пекіну як механізм стратегічного домінування у розмірах земної півкулі. Стратегічна вісь Пекін – Москва являється результатом спільних інтересів еліт. Все, що протирічить інтересам Пекіну, автоматично протирічить Москві. Звідси, на російському далекому сході та й у Сибіру головами сільських рад вже є китайці.

...Ненависть кремлівського кагалу до українського народу носить генетичний характер. Голодомор – це, помста, пронесена через століття. Помста породжує помсту. Символічно, що всі слов'янські народи за термінологією Кремля – «зрадники». І звісно чому, адже самий Кремль не є слов'янським. Тому важко не погодитися з відомим російським націоналістом Широпаевим у

тому, що РФ – ворог слов'ян.

Москва вже де-факто являється столицею північного Кавказу з геометрично прогресуючими чайна - таунами. І процес цей воротя не має.

Приклади. Свого часу Москва здала Югославію. Утворилось не слов'янське Косово. Постійні випади проти України, Польщі, Білорусії.

Закарпаття. Створення «нової нації русинів» під прапором Угорщини з подачі Кремля...

Тут і проявляється нетерпимість до Києва – центру слов'ян, серця слов'янської цивілізації, і до українців як її першоджерела. Тому товчиться у столиці України промосковські юродиві – українофоби. (У парламенті, в уряді, в держслужбах і т.п.) Не відстають від них й «українські» політ структури: КПУ, ПР, ПСПУ, СПУ, СУ, ФЗ та багато інших на московські гроші.

Конфлікт Україна – РФ є продовженням стародавнього конфлікту угро-фінської Москви з величним і багородним древнім Київом.

Ми б тільки розуміли якого, роду-племені. Адже українці не мають права бути рабами генетично історично.

За матеріалами УНІАН, «СЧ»

Донецька братва здає Україну кремлеві на всі застави. Україна далі залишається дешевою годувальницею Росії, вкотре приміряючи на себе московські пута. Українці купуватимуть буханець хліба за великі гроші, натомість «братья» набиватимуть тельбухи нашим хлібом досочу. Це така «дружба» повинна бути між Україною і Росією??!

Чи не буде пізно рятувати себе, коли нас прорадуть з «патрахамі»? І коли почнемо вреті-решт думати у першу чергу про себе? Вигнавши антиукраїнських олігархів з політичної та економічної сфер країни, застивши їх віддати вкрадене українському народові.

За матеріалами журналу «Український тиждень»

Українським зерном керує Путін

За найбільшим експортом українського зерна маячить фігура російського прем'єра.

Владімір Путін зі своїми донецькими улюбленицями створив аналог

РосУкрЕнерго – РосУкрЗерно («Хліб Інвест»), яким керує лідер за-карпатського «Фронту Змін» Яценюка Роберт Бровді. Таким чином Росія отримала доступ до ринку зер-

на України, що належить до п'ятірки найбільших експортерів хліба у світі.

У газовій сфері породження Леоніда Кучми і Путіна, а згодом при підтримці Віктора Ющенка привело до того, що контроль над газовим балансом України опинився в руках Газпрому на всі сто відсотків. Саме з білокам'яної Київу диктують ціну і кількість газу, яку Україна має прибрати.

Аналогічна схема пройшла і з українським зерном, завдяки чому у путінській «Внешекономбанку» лавиною течуть не тільки наші гроші від газу, але й від зерна.

Незважаючи на врожай, з яких ми можемо годувати себе і експортувати збіжжя в інші країни, свого хліба бачити не будем.

будинках-близнюках знали про теракт, і жоден у той день на роботу не вийшов. Проте Ірак отримав своє – «Бурю в пустелі».

Стовідсоткових доказів смерті Усами немає. Бо його тіло швидко сковало («пховали») у морських глибинах. Решта – голосьлівна балаканина.

Спадає на думку, а чи не віддячили хазії своєму служаці за успішну службу таким чином? І він собі спокійно проживатиме дебільно з черговими жінками, змінивши прізвище і обличчя.

Вбивши одного терориста, хай найголовішого у світі, змінити суть терору не можливо. Аль-Каїда і Талібан залишаються при повному здоров'ї та силі. Як і мусульманський фундаменталізм.

Петро Кріс

Кого знишили американці?

Барак Обама оголосив про завершення проекту «Бен Ладен»

Офіційно США ліквідували терориста №1 Усаму Бен Ладена. Обама, організатор і керівник цієї антiterористичної операції, разом зі своїми прибічниками в ейфорії. Незабаром у Штатах президентські вибори.

Багато думок, версій і висновків різних експертів свідчать не на користь борців з тероризмом.

Бен Ладен свого часу пройшов надпотужний вишкіл у таємних навчальних таборах ЦРУ. І як один з найкращих «учнів» був закинутий в Афганістан для боротьби з радянськими окупантами.

Всім, хто мало-мальски цікавиться історією даної тематики добре відомо – колишніх співробітників спецслужб не буває. То чи не забагато знати Бен, аби залишати його на виду? Особливо про чорний день Америки, 11 вересня. Коли всі євреї, працюючі у

25 років тому стояла чудова весняна погода. У Чорнобилі розпочалась евакуація людей...

...1 травня 1986 року на день всіх трудящих міра, я повелось при совкові, проходили велеподні паради від столиці до районів «нерушимо» ССР. Добровільно-примусово народу вручали червоні символи з фізіями мертвих і живих вождів пролетаріату, та виганяли на центральні вулиці. Звиклі до такого роками совкові громадян весело йшли у парадних колонах, передчуваючи справжній відпочинок на «майві» десь у гайочку чи лісочку, або просто вдома за смачним дефіцитом з чарчиною ще не спалюєної горілки у колі сім'ї.

Аж раптом, мов грім з ясного неба між народом пролунало – Чорнобиль! Інформація пройшла миттєво, і що не дивно для тоталітарного режиму, на-

півправдива. Кожен самотужки добирав що таке сталося. Щоправда, окрім керуючі парадами так, між іншими, попердили людей аби ховались від душу у разі його початку. Як на замовлення вдарила близкавіця, пішла гроза. Хто де міг шукав прихистку від лавини води, що нагло впала з небес.

Так більшість громадян УССР під пекельним сонцем і дощем, перемішуючи правду з вигадками довідалась про техногенную катастрофу, якої до того не знали земляни – аварію на ЧАЕС.

Комуnistичне керівництво України брехало. Москва мовчала...

Згодом на боротьбу з «мирним» атомом кинулися шалено і скопом, до пугтя не розуміючи, що сталося насправді. До честі нашого народу, не зважаючи на брак інформації (у совків все робилося як і нині робиться через

ЧОРНІЙ БУВАЛЬЩИНІ – 25 ГІРКИЙ ЮВІЛЕЙ

отвір), люди цілими бригадами добровольців відправлялись на ЧАЕС.

Перший атомний удар на свою погибель прийняли на себе ті, кому належить: працівники станції, пожежники, військові, міліціонери, медики, рятуючи власними життями нас. I врятували, загинувши від променевої хвороби хто на місці, а хто згодом.

Наши рятівники йдуть з життя досі, народжуючи і покидаючи на цьому світі не завжди здорових дітей. Вони поклали за нас найдорожче, їхній мужності тоді дивувався світ, пильно стежачи за Чорнобилем.

Москва не шкодувала смертникам медалей, а генералам і партайгеноссе, більшість яких Чорнобиля і не нюхали – орденів. Та попри все герої-добровольці зі страшним лихом справились, не давши загинути полоніям.

Відтоді промайнуло чверть століття. Більшість, маючи коротку пам'ять згадує про ЧАЕС 26 квітня, та й то так собі. Молодь взагалі не відає, що воно таке. Але Чорнобиль не дрімає. Бродить там під нетривким саркофагом покинута чорна радіаційна біда. Тихо відходить по одному ліквідаторам атомної катастрофи, забуті всіма, особливо владою. Яка журиться сама собою, не розуміючи – ще раз бахне – не врятує ніхто і ніщо. I добровольці на цей раз не знайдеться.

Покинуті на призволяще наші рятівники прозябають переважно у скруті. покинута й Чорнобильська зона, де можновладці вже збираються красти землю та пілювати на дичину, якої розвелося достатньо. Не бояться гаспиди! Від дармових грошей отупіли до того, що все ім ні по чому.

Якщо до 2010 року на допомогу ліквідаторам аварії на ЧАЕС владою віділялись якісь мізерні кошти, то сьогодні – нуль. Добре хоч на місцях згадали про них і виділили якісь гроші на ювілей. У цей час фахівці наголошують, що у чорнобильській «дірі» пропали і пропадають мільяди... у бездонних кишенях вищих

владних чиновників. Чорнобильська ж зона залишається такою, якою її залишили у 1986-му.

А звідки взяти гроши для рятівників не тільки України, коли під час кризи у нас більшає мільярдерів?

Тепер уявіть собі, шановні, якби такий подвиг наші люди вчинили для якоїсь іншої цивілізованої країни, якби жили, лікувались, виховували дітей та онуків?... Чи вимоловали би жеبراцькі копійки у тамтешніх влад?

Гірко, але марна справа нагадувати тут про якусь мораль. Комуніками були 25 років тому, такими і залишились. Їм непрітаманне навіть просте людське співчуття до тих, хто живе сьогодні у зліднях давніх ім же життя. Вони журяться виборами. Не доведи Господи хрісто посунеться з-під сідниць! Ale, як завжди, якимось стандартизованим масовим заходом відмітять що дату для «галочки» наверх. Добре хоч цього року ще живим чорнобильцям через 25 років !!! медалі дали.

I тут показово, що ніякої відповідальності за Чорнобильську катастрофу не несе московський Кремль, під чітким керівництвом якого стала найбільш вражуюча техногенна катастрофа світової ваги. Як за ветеранів, як за «афганців», як за багато кого і чого в Україні.

Петя Сіманенка кладе пам'ятники Леніну-Сталіну. На таке у них гроши є. Як на чудове, квітуче життя лідера комуністів.

Супер цивілізований Захід теж залишив нас наодинці з цією бідою, забувши про тих, хто врятував світ. Заокеанські «гамбургери» – такі самі, теж наобіцяли!... Тішать нас проведеною конференцією у Київі та декількома сотнями тисяч доларів, зібраних для Чорнобиля.

Ми, якщо вважаємо себе людьми повинні пам'ятати про тих, хто ще живе серед нас, ховаючи слізози кривди образи і відчая від врятованого земляцтва.

Петро Дідух

співіснування завжди давало шанс на успішний розвиток кожної зокрема, а втручення влади на чиось користь або намагання когось упослідити призводили до руйнування толерантності у суспільстві або й

активної відсічі. Бо право на віру є священним, дане нам Господом, хто б до якої конфесії не відносився.

«Український тиждень»,
Taras Antoshewskyi

ДОВКОЛА НОВИН

Бандити 90-их років виявились справедливішими за діючу владу, бо брали з підприємців 10% «податку». Ці забирають все.

91-річного українця Івана Дем'янюка німці засудили на 5 років позбавлення волі за нацистські злочини. Доказів цьому немає, що він зізнав навіть ізраїльський суд. Невже фріці вирішили перекласти свої звірства на українців?

Чомусь світ сидить тихо про те, що виробляли жиди зі своїми у німецьких концтаборах. Проте останнім часом згадують росіян, поляків і білорусів.

У Закарпатті русинську тему розкручуєть комуністи. Виборцям пора з цим «пролетаріатом» закінчувати. Місцевим же русинам потрібно негайно приступити до вивчення «інтернаціоналу» і «Ленін всегда жівой».

Валіз Арфуш керує національною телекомпанією. Чоловік під дві волоці російською, а ми чогось хочемо від цього гівняного телебачення з совдепівськими кінами про войнушку.

У незалежній Україні за образом Сталіна-Леніна шиють кримінал. Чи може тає собі придумати Європа?

Цій владі залишилось абакацца з Євро-2012. Тоді й точно кінець.

Ізраїльські спецслужби відловлюють своїх ворогів в Україні. Чують себе як вдома при нашій СБУ. Погано бути помийною ямою з безвізом.

Великдень відсвяткували як тому годиться: Богу молилися, свічки «ілі», шовдор теж і пили. А от із соцістю напруга, бо дерли перед святами одні з одних останню шкуру.

Острів Хортиця, слава України гине. Мешканців звідти виганяють чиновники, менти і московські попи задля будівництва собі «храмів». Де totі козаки з гарматами?

Олігархічна жидва закуповує дорогі бомбосховища. Бояться. Лише не відомо чого більше, кінця світу чи народного гніву? Ось чи врятуються...

Москва вікralа не тільки нашу історію, традиції і віру. Сьогодні герої українських казок стають брендами російського туризму.

Справа Тимошенко і Луценка продовжується. Кум ма теж не у повазі. Одні злодії наїхали на інших. Коли їх усіх засудять?

Азаров докерував – гречка китайська, сало в'єтнамське, картопля арабська і т.д. Які «блага» нас чекають далі, страшно подумати, бо продукти харчування одна галіма хімія.

Суд перенесено.
Угорці задкують

30 червня у Волівці не відбулося судове засідання над українськими патріотами, котрі «збезчестили» каміння, покладене «тисячолітній» угорській імперії на кістках карпатських січовиків на Верещко-му перевалі. Після заяви голови Закарпатського ВО «Свобода» про відсутність державних документів на цей «монумент», угорська сторона попросила відкласти суд на 14 червня.

Чомусь громадян, котрі хотіли бути присутні у судовій залі до суду не допустили.

Свободівці пікетували приміщення Воловецького суду, а всю проблему з тим камінням створив екс-голова ОДА О.О. Гаваші, дозволивши угорцям незаконно встановити цей «пам'ятник». Нині Гаваші є послом у одній із сусідніх держав.

Угорці дали задній хід, бо надіються, що влада можливо склесає для них якесь папір'я заднім числом.

Після відкладеного суду свободівці пройшлися Волівцем з гаслами «Слава Україні! - Героям Слава! Слава нації! – Смерть ворогам! Героям Карпатської України — Слава! Слава! Слава!», поклали квіти до пам'ятника Кобзареві, вшанувавши українського пророка державним гімном.

«СЧ»-інформ

ХТО ЗУПИНІТЬ ЗЛОДІЇВ І ВАНДАЛІВ ТА ВРЯТУЄ СЕЛО?

Нешодавно у своєму телевізійному інтерв'ю міністр екології та природних ресурсів пан Злочевський заявив нас, що у державі ведеться серйозна боротьба з вандалами і корупціонерами у лісовій галузі. Слови були хороши та справи, як завжди.

Наше село Усть-Чорна гине, і нема до цього нікому ніякого діла. Позаяк наш відчайдушний крик «SOS!!!» ніхто не чує з відсутності будь-якої реакції з боку влади. Починаючи від сільської, бо наш голова П. Костяк не звертає увагу на любі звернення, що йдуть від громади з даного приводу. Швидше всього когось боїться, а можливо ще не навчився захищати

односельців, на що його обрано.

Село Усть-Чорна знаходиться між близько розташованими горами, донедавна покритими чудовими лісами. Але вже декілька років поспіль над нашими головами йде тотальна боротьба з лісовими масивами.

Що для нас важать наші гори та дещо ще не знищених дерев? Це – свіже гірське повітря, яке вабить туристів, вода, що стікає з гір до сільських обійстів дає нам життя. Та влітку життєдайної вологи ми не маємо, бо від беззбожного вирубування лісу гине водорегулююча функція природи, яка захищає наповнення кінем повітря, а найголовніше – коре-

неві можливості лісонасаджені. Тобто, береже нас від зсуvin. До речі, дорога якою тягають масу деревини важкими вантажівками не належить до мережі лісовозних.

Ми давно безуспішно боремося у районі зі зсуvinами ґрунту. Пам'ятаємо і про людські жертви під час цих катаклізмів. Висновків для запобігання біді не робить ні районна, ні обласна влада.

При відсутності законних дозволів, не рахуючись з природними можливостями Карпат, а із людьми й погоді, безголові ненажерливі і своєму збагаченні люди рубають все підряд, зволячи щоднини дорогою,

яка все більше просідає, народне багатство вниз. То хіба для цього усть-чорнянці збудували своїм коштом цей шлях? Чи для того, аби мали зможу під'їхати до своїх рідних, похованіх на сільському цвинтарі. Який так само на грани знищення, адже завдяки діяльності «лісорубів» зсуvinу там неминучий. Чекаємо ще й на епідемії.

І везуть потоками цей ліс на приватні пилорами, беруть бабло і знову до «роботи». Бригада на чолі з директором Руськомокрянського ДЛМГ Василем Куцином, лісниками Іваном Соймою та Володимиром Дубровським ріжк-рубає все – від хвойної до твердої деревини, перетворюючи її у товар, а виторг кладучи в особисті кишень. Який там рай бюджет?

Залишають для ока насадження ширми, що маскують антинародні діяння від загалу. Та за декілька метрів від «камуфляжу» – пустеля. Не повірите своїм очам. З кожним дощем струмки і великі звори міняють свій напрям. Вода несе весь бруд: сучня, коріння зрубаних дерев, велике каміння у людські двори, де бавляться малі діти.

Чим більше брехні про заборону нищення лісу в Карпатах, тим масовіше його рубають.

Відають усть-чорнянці й про планову рубку дерев. Але то лише прикриття для злодіїв і махінатів. Тож всім селом бачимо, як наступає кінець нашому лісочку від рук варварів, котрі звикли жити на широку ногу, не прикладши до викохування лісу ні розумових, ні фізичних зусиль.

Нам страшно і моторошно від таїкої вседозволеності. Кого купили, щоби таке творити з нами? Куди у швидкому часі подінемось з сім'ями та родинами, коли й цвинтаря не буде? Якщо ніхто не чує нашого волання про порятунок.

А може всім селом до міністра?...
Від громади – Магдаліна Костяк

ТУРИЗМ

Розвиток туризму – пріоритет чи залишковий тягар?

Голова комісії
райради з питань
туризму та
рекреації
Молодіжний
Націоналістичний
Конгрес

Віталій Бенчак

Широке багатство природно - рекреаційних ресурсів, вигідне географічне розташування, різноманітна культурно-історична спадщина Закарпатської області та зокрема нашого району створює чудові передумови для розвитку як внутрішнього, так і для міжнародного вітчизняного туризму.

Звичайно, розвиток напрямку потрібує значних фінансових інвестицій у будівництво доріг, готелів, туристичних баз, санаторіїв тощо. Шо в наш час є майже неможливим. Але є речі, які не потребують великих фінансів, а створюють набагато більше привабливості для туристів, і я вважаю що ці питання потребують невідкладного вирішення. Отож, найперше, що кидается в очі гостям району, це дороги, узбіччя, береги водойм, лісові насадження, які засипані різного роду сміттям, починаючи від паперу, скла, пластикових пляшок, дерев'яних відходів, закінчуєчи взуттям.

Звичайно, щоби досягнути справжніх успіхів у боротьбі за чистоту, насамперед район потребує підприємства, яке б займалося утилізацією

та переробкою пластикових виробів, і саме в цьому ракурсі потрібно шукати інвестора. Але все велике починається з малого. Що нам всім важає відновити давню традицію супільніх масових робіт чи прибирання — толоки, яка в роки червоного терору мала назву суботника. Але підкresлюю, щоб це не перетворилось у примусове відбуття повинності.

Іншою проблемою розвитку туризму являються представники влади на кордоні й на дорозі: прикордонники, митники, міліціонери, адже саме вони є візітівкою країни, і саме вони створюють перше враження для іноземних туристів. При всій повазі до даних служб, не варто розглядати іноземця, як засіб швидкого збагачення та наживи. Адже той ніколи не поскаржиться, і треба усвідомлювати, що ви є обличчям країни, в яку приїхали іноземці не щось вкрасти чи когось вбити, а витратити свої кошти, які попадають в казну держави і в кишень громади.

Третя важлива проблема — мовний бар'єр. Саме сюди потрібно найбільше приділити увагу суб'єктам підприємницької діяльності туристичного галузі, ну і звичайно представникам влади. Адже всім відоме прислів'я: «Скільки мов знаєш, стільки разів ти людина». А в нашому випадку у кілька разів більше зможеш збільшити доходи від туризму.

І насамкінець хочеться висвітлити мої рекомендації щодо покращення

сталого розвитку туризму в Тячівському районі, які були живо обговорені на початку квітня під час зібрання представників районної влади, місцевого самоврядування та суб'єктів туристичного бізнесу. Але на превеликий жаль дані рекомендації не виконані і не враховані. І навіть не висвітлені в місцевих ЗМІ. Отож, вважаю, що нижче враховані заходи можуть суттєво покращити розвиток туризму на Тячівщині:

1. Прискорена розробка та широке розповсюдження єдиного буклету з повною контактною інформацією щодо всіх суб'єктів та видів туристичних послуг в Тячівському районі. При цьому вважаємо за доцільне максимальне розповсюдження даних буклетів через мережі АЗС та висвітлення інформації в буклеті мінімально на двох мовах (українською та англійською);

2. Враховуючи той факт, що відповідні відділи Тячівської РДА проігнорували виконання змін до програм розвитку туризму та рекреації в Тячівському районі на 2011–2015 рр., які були прийняті 30 грудня 2010 року Тячівською райрадою, вимагаючи виконання даних рішення, а саме провести широку інформаційно - роз'яснювальну роботу через організацію семінарів, круглих столів, нарад за участі відповідних відділів Тячівської райдержадміністрації, Державної податкової інспекції в Тячівському районі, суб'єктів підприємницької діяльності туристичної галузі

3. Прискорити координацію дій органів виконавчої влади, а саме відділів культури та відділу туризму та рекреації при проведенні свяtkувань, урочистостей та фестивалів — через проведення максимального інформування жителів та гостей району, області про дані заходи, оскільки саме це є високоефективним засобом реклами та просування туристичних продуктів та послуг;

4. У зв'язку з зуттєвим зменшенням доходів населення в 2011 році та

сплати даного туристичного збору. Оскільки введення в дію нового податкового кодексу, а саме статті № 268 «Туристичний збір» зобов'язало всіх суб'єктів підприємницької діяльності туристичної галузі проводити щоквартальну здачу спеціальної декларації по туристичному збору, отож представникам державної податкової адміністрації необхідно роз'яснити про порядок здачі даної звітності. Бо не подача будь-якої декларації до податкових органів накладає штрафні санкції на бізнес.

5. Прискорити координацію дій органів виконавчої влади, а саме відділів культури та відділу туризму та рекреації при проведенні свяtkувань, урочистостей та фестивалів — через проведення максимального інформування жителів та гостей району, області про дані заходи, оскільки саме це є високоефективним засобом реклами та просування туристичних продуктів та послуг;

6. Відновити роботу, що була проведена на попередньому V скликанні Тячівської районної ради, по землевідведення та наданню повної інформації майбутнім інвесторам щодо потенційного розташування нових об'єктів туристичного бізнесу в Усть-Чорнянському регіоні;

7. Посилити координацію та співпрацю між суб'єктами туристичного бізнесу Тячівського району, а саме, вважаю за доцільне використовувати «клієнтську базу» Союзу вина для просування та реклами туристичних продуктів села Углі (експкурсії на печери – спелеотуризму), Усть-Чорної, Лопухова, Руської Мокрої (експкурсії на гірський масив хребта Свидовець). Відповідно буде задіяний ефект «синергії», який математично відображається так ($2+2=5$).

Тож, якщо захочемо — зможемо. Пора зрозуміти, мусимо самотужки піднімати авторитет краю, бо всі на заробітки не поїдемо.

Чи потрібна друга державна мова в Україні?

Вікторія
Гринюшин,
випускниця
11-А класу
Тячівської
ЗОШ І-ІІІ ст. №1

Українська мова є наймилозвучнішою мовою. І для нас вона є рідною, колисковою. Це мова наших прадідів, наших предків, які століттями відстоювали і оберігали її всю красу, щоб тепер, в сучасному житті, ми могли вільно розмовляти своєю рідною, колисковою, українською мовою. Ми повинні пишатися нею!

Особисто для мене, українська мова є дуже цінним скарбом. Адже з першої хвилини життя вона окутала мене своїми милозвучними словами. Перші колискові пісні, перші сказані мною слова, перші шкільні твори, перший написаний мною вірш – це все від коханої української мови.

Сьогодні ж перед нами постає дуже важливe питання про те, чи потрібна Україні друга державна мова.

На мою думку, друга державна мова в Україні не потрібна. Адже з самих перших років її існування тут лунала сама українська мова. І вона є нащою рідною.

У роки війни, або у просто важкі хвилини, у серці кожного українця

була рідна мова. Це мова, яка дарувала надію, мова, яка навіювала думки про краще життя, думки про те, що колись на теренах України буде вільно лунати батьківська державна мова. І ми повинні радіти, що це трапилося, що ми можемо вільно спілкуватися рідною мовою, писати нею...

Століттями наші предки відстоювали свою мову, берегли її, як найцінніший скарб, передавали з покоління в покоління, навіть віддаючи за неї життя. І сьогодні, в роки незалежності України, ми повинні гордитися своєю рідною мовою, оповитою багатим минулом.

Прикладом з історії слугує творчість «шістдесятників», які стали монументом кого-то представників культурної України. Такими були І. Драч, Л. Костенко, Д. Павличко, В. Симоненко Г. Тютюнник та інші талановиті митці. Саме тоді, у часі хрущовської «відлиги», коли до того українську мову та культуру впродовж років гнобив сталінський режим.

Тому на сьогодні одним із най актуальніших питань є актуальність захисту і пропагування в Україні української мови. І на превеликий жаль в наш час, час коли Україна є самостійною і соборною державою перед нами постає це питання. Російська мова як друга державна мова! Виходить українська мова є не досить багатою для того, щоб ми могли спілкуватися чи вільно виражати свої ду-

мки? Чи може тому, що українськомовні будуть пригноблювати «великий і могучий»? Неваже російську мову спотворили роки комуністичної «волі»? Адже якщо глянути правді вічі, ми мусимо відзначити, що нашу рідну мову достатньо спотворили! Досить прислухатися до розмов людей у нашому рідному місті, або до розмов наших дітей, однолітків. З десяти слів - три або чотири обов'язково будуть російського походження! Можна сказати, що це діалект, але це не так.

Діалект чути в областях, які навіть за комуністичного режиму не були покірними рабами, а шанували свою рідну мову і свої традиції. Київ, Волинь, Луцьк, Дніпропетровськ, Запоріжжя, Черкаси, Закарпаття – в цих областях особливо відчувається, яка мова спотворена і яка, незважаючи на те, що офіційно не є державною досить таки мелодійна.

Кому і хто в нашій державі не дає розмовляти на своїй рідній мові? Неваже румунам боронять спілкуватися на румунській, або ж угорцям, словакам чи циганам? На превеликий жаль, все це видумки політиків, які відвертають увагу людей від проблем сьогодення. Адже, якщо людей перевесувати, ними легше управляти.

У державі повинні шанувати і любити свою мову, шанувати і любити своїх героїв, які на превеликий жаль в Україні не мають жодних прав. Хоча, які там права, хоч простою людиною.

дської поваги з боку держави було б досить. Важко дивитися, як під час урочистостей дня перемоги, вояки УПА, які відстоювали незалежність України стоять остронь, так би мовити на узбіччі, нікому не потрібні і не шановані. Ганьба! Ганьба такій нації яка не шанує своє! Нема майбутнього в такої державі!

Володимир Великий, Данило Галицький, Богдан Хмельницький, Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка, Степан Бандера, В'ячеслав Чорновіл – цікаво, чи могли б вони подумати, що їхні нащадки будуть торкатися такої теми?

Ми повинні поважати свою рідну українську мову, цінувати та любити.

Ми українці, наша мова – українська і саме від нас залежить майбутнє нашої держави.

Ми не повинні брати приклад з інших держав, наприклад, з Швейцарії, в якої цілих три державні мови. Ми – один народ, одна нація. Ми маємо спільне минуле, спільну історію, традицію, а, отже, повинні спілкуватися однією мовою.

Отже, на підставі всього цього можна зробити власні висновки. Я вважаю, що Україні не потрібна друга державна мова. І це є моя думка, якої я дотримуюсь і належним чином можу відстоюти. Я люблю свою батьківську рідну українську мову. Вона є для мене найціннішим духовним скарбом.

Ветерана не згадав ніхто

9 травня 1985 року. Українське село на Полтавщині. Старий чоловік порпається в городі. Поруч проходить сусідка Марійка:

— Іване Сергійович! Сьогодні тає велике свято, голова сільради скликав усіх ветеранів до клубу по-дарунки вручати, а ви чого тут? Воювали ж.

— Та воювали, — відповів чоловік. Але колись мав необережність сказати голові, що у німецькому полоні побував. Ось відтоді він мене і не частує. Хоча двічі втікав від німців, і битий був – ледве оклігав. Били мене не фашисти. Ті не мастили своїх чобіт об полонених, а наши хлопці, поліцаї. Потім били енкаведисти, доки правди не дізнались та не відправили на передову. Та й біда мені до тих подарунків.

— Та ви і медалі маєте, сусіде.

— Маю донечко. Але сумно стає мені, коли дивлюся на них. Бо скільки людей пропало ні за цапову душу! Тому й не ношу ніколи.

Дівчина стенула плечима і побігла до гурту однолітків, котрі пилувались до клубу. Здалека було чути звуки сільського духового оркестра. А Іван Сергійович обпершися на лопату схилив свою сиву голову – з очей капали зрадливі слози жалю за втраченою молодістю й за тим, що сільський голова жодного дня не був на фронті (розводив племінну худобу в типу), а тепер вирішував долю ветеранів.

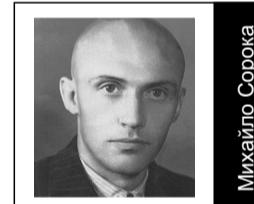
Закінчивши городню роботу чоловік сів на призбу своєї хати і заспівав собі тихенько. Вечоріло, жінка покликала Івана Сергійовича на вечір. А селом захмеліла молодь горланила «День Победи». Ветерана не згадав ніхто.

Записав Петро Дідух

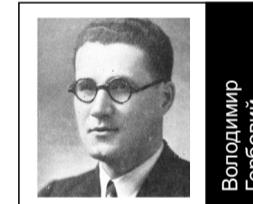
Свідчення євреїв-в'язнів московських концтаборів про українських націоналістів

Катерина Заріцька

Михайло Сорока

Володимир Горбовий

«Серед сірої таборової юрби відляглися дві категорії, помітно інакі від безбарвних облич, безбарвних рухів, сірих бушлатів.

Одні – це карні злочинці, що правдами і неправдами попались у «наші» концтабори. Згорблені в усяку погоду, руки – в рукавах бушлатів, погляд з-під лоба. Хікими, навальними, нечутними тінями вони мешкали в таборових сутінках...

Другі – колишні вояки й старшини УПА, ОУНівські і безпартійні українські патріоти. Вони також відрізнялися від усіх. Коли нараз у масі, що копиралася, переходив чоловік підтягнутий і чепурний, спокійний і маломовний, вибрітий, в чистій сорочці і вичищенному взутті, у обайливо пригладжений арештанський одяг, можна було майже без помилки вгадати його національність, партійність і знамено, під яким він воював...

Це були люди, вірні світлій ідеї і раз даний присязі, багатьох із них не менше, а часто більше від інших мучили голodom і холодом, і стільки товаришів потратили вони на тяжких, кривавих шляхах від Карпат і Ковеля до Караганди і Мордовії...

Можна схвалювати або засуджувати діла і долю «Галичини» і «Нахтігали», але їх останні живі вояки були гідні наслідування у витримці, в умінні витримувати страждання, умінні не спуститися до

рівня смердючого обірванця. І я наслідував їх чим міг...»

Анатолій Радігін

«Постас питання: як народи ще тримаються? Яка сила змушує їх так чіплятися за гаснуче життя?...

Я збагнув це, дивлячись на українців з 25-літніми (страшно подумати!) вироками, які після цього безугавного пекла залишалися акуратними, підтягнутими, чесними людьми, які ані на крок не відступали від своєї ідеї».

Юрій Ар'є Вудка

«Ох, і було їх там! Казали, що половина всіх політичних в'язнів по всій Сибірі були бандерівці...

У совєтських тюрях і концлагерях бандерівці мали дуже добру славу. Тверді, з'єднані, бойові. Там дуже багато кримінального елементу, «блантів», що тероризують інших в'язнів. Вони пробували взяти під ноги і бандерівців, але дістали болючого прочухана. Боротьба була кривава, але «бланті» навчилися скоро, що «еслі это бандеровец, не трогай его!»...

Ідель Коган

«Ув'язніці її (Катерину Заріцьку) примушували працювати в пральні й вивозили на роботу дещо раніше, ніж нашу столярську бригаду. І ось, коли підштовхувані сторожею, ми виходили на асфальтове подвір'я перед третім в'язничним корпусом, всі, як за командою, піднімали очі. На вікно пральні. Там уже стояла вона –

напівсива висока жінка, стояла, не усміхаючись, і вітала нас. І тоді всі – українці і литовці, юси і росіяни, молдовани і вірмени – віддавали їй почесть. Одні знімали шапки, інші салютували по – вояцько... І всі мовчали. Конвоїри кожного разу бачили цей безмовний ритуал, але мовчали...

Три роки виходив на працю з тих дверей і протягом трьох років, кожного ранку, у весняному сяйві і в мрячних зимових сумерках, увеському вікні, як образ Незламної, стояла жінка, зустрічаючи і проводжуючи нас.»

Анатолій Радігін

«Влада ССР та КГБ не раз намагалися зламати твердість Володимира Горбового. Я пам'ятаю роки, які провів поряд з ним у холоді та голоді в тюремних нарах спеціальних суворих в'язниць «Озерлага» та «Дубровлага». Але вороги пробували зламати дух цього борця також іншими методами: його багато разів ввозили з концтабору в Україну, де показували «щасливе життя»...

Йому у цих поїздках обіцяли всі блага спокійного життя, професорську посаду у Києві та повне забезпечення: тільки підпишишь під закликом до українського народу з осужденням ідей націоналізму, засуди боротьбу за вільну Україну! Але Горбовий незмінно вибирав повернення до концтабору, а не зраду...»

Абраам Шифрін

«Колись у нашій зоні сидів український діяч на прізвище Сорока... Він мав «бандерівський стандарт» – 25 років... Авторитет Сорока поміж земляками був романтично - благовійний: «Крацього за нього на зонах ніколи не було», - розповідали через багаторічні після його смерті.»

Михайло Хейфец

«Бандерівці»,
Святослав Липовецький

Довкола новин

Обіцянки Януковича і «регіоналів» зменшили ціну на газ приказали довго жити. Кремль взяв цю колоніальну владу у лабети твердо. А Федорович каже Європі, що в нас судді чесні. ***

Працівники Тячівської РДА продовжують масово вступати до ПР у робочий час у приміщені адміністрації. Наві

Депутати «засвітилися» на повну

24.05.11 відбулась п'ята сесія Тячівської райради шостого скликання. Після вступного слова голови Михайла Данилюка, вручено грамоти іменникам та відзнаку «За розвиток Тячівщини» п. І. А. Біланичу у зв'язку із його 70-річчям і підною роботою на благо району. Показово, що досі депутати, громадяни України не знають, чи не хотять виконувати державний гімн, що неприпустимо для народних обранців.

Довго говорили про дороги комунальної власності з обласним представником. Виявили, що коштів на них цього року виділено набагато менше ніж тогоріч. Чомусь ніхто не промовився жодним словом про корупцію у даній сфері народного господарювання.

Як стало відомо із задумів районної влади, основною проблемою Тячівщини є освітлення населених пунктів. Тому, пропозиції депутатів Сергія Рабаджі, Василя Мейсароша, Василя Каганця, Василя Йовдія, представників «Єдиного Центру» і «Батьківщини» щодо переведення цих коштів на ремонт доріг у «Партії Регіонів», «Сильної України», одного комуніста та окремих колишніх «помаранчевих» підтримки не знайшли.

Депутат Андрій Терпяк всю провину за стан доріг поклав на уряд України.

Далі цікавіше. Виявляється, що лампочки ілліча такі є найважливішою справою діючої влади, бо значна частина коштів на школи, дитячі садки, культурно-освітні заклади району теж переведена на освітлення. Як без того – були суперечки, крики, але депутати зі здоровим глуздом програли. На що екс-голова РДА Василь Йовдій покинув депутатське зібрання.

Депутат Михайло Довжанин рахував голоси як умів. А ще вирішували проблему буйволів і овець, котрих поважати усі, бо голосували нормально. Буйволяче молоко, бринза і вурда з'єднали депутатів докупи.

На сесії створено депутатську фракцію «Фронт Змін», головою якою став депутат Василь Бонка. Проголосовано за групу «За Тересву!», до якої тересянин, голова ради не увійшов.

Районний прокурор подав на розгляд чинної сесії протест щодо рішення першої сесії про приведення регламенту згідно чинного законодавства. Де у порушення того самого законодавства, більшість проголосувала за спрощену процедуру зняття з посади заступника голови райради.

Під за навіс цього штампованого за компартійним зразком зборища, депутат Іван Дъялов зачитав заяву про припинення співпраці між опозицією і більшістю. Доцімборувались, одним словом.

Депутат М. Переганя у «Дружбі» пише про «кістєричні викрики, грубі висловлювання» та про регламент і мораль опозиції. Я погоджується з цим повністю. Бо на таких «обранців», що являє собою кагал більшості крику мало. Потрібні інші дії за їхнє «піклування» про громаду краю. І кому ганьба мас бути, люди вже давно знають без «Дружби» і Перегані. Народ давненько гомонить між собою, що пора декому вже й «засвітити», правда не лампочками.

Ось так депутати від більшості забезпечили Тячівщину повним електричним освітленням. Хотіли ще закупити кожному мешканцю району по протигазу на 22 млн. 122 тис. грн. Це єдине, що вдалося депутатам від опозиції не допустити навіть на розгляд сесії. А то бажали у протигазах з лампочками!

А поки-що маємо тверду надію, що Тячівщину буде видно вночі навіть з космосу.

**Петро Дідух,
депутат райради.**

Щира подяка!

Депутати райради Петро Дідух і Іван Біланич, працівники

Вільховецької сільради щиро вдячні за допомогу мешканцю села, інваліду дитинства Михайлу Грижинцу, заступнику по амбулаторно-поліклінічній роботі Тячівської

РЛ № 1 Ігореві Тиводареві та заступнику з експертизи тимчасової втрати працездатності Володимирові Стойці за чуйне ставлення до проблеми людини. Тільки добро між нами посіє справедливість серед громади.

«Справа Чести» дякує мешканцям сіл Бедевлі, Руського Поля, Комсомольського, сіт Тересви, м. Тячева за пожертві на газету.

Засновник і редактор:
Петро Дідух

Дизайн і верстка: <http://figly.at.ua>
Богдан Ільяш DESIGN студія дизайну

Реєстраційне
свідчення:
ЗТ № 98

P/r:
26201010359506
м. Тячів,
Філія ВАТ
«УкрЕксімБанк»

Наклад:
Друк офсетний.
Умовних друкованих аркушів 1.
Замовлення №
Хустська районна друкарня комітету
у справах інформації
Закарпатської облдержадміністрації
м. Хуст, вул. Корятовича, 1

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ НА ПОЖЕРТВИ ГРОМАДЯН

При передруци
посилання на «**СЧ**»
обов'язкове

Наша адреса:
90500,
Закарпатська область,
м. Тячів,
вул. Робоча, 2/5
Tel. 067 887-58-32
web: tyachiv.at.ua

Редакція не завжди поділяє точку зору
автора надрукованого матеріалу. Автор
несе повну відповідальність за інформацію подану на сторінках газети.

Ніхто не має права примусити засід
масової інформації опублікувати
відхиленій редакцією матеріал, окрім
випадків, передбачених законодавством.

Рукописи, фотографії, інша інформація
не рецензується і не повертається.

Листування з читачами тільки на
сторінках газети. Редакція газети не
являється пересильним пунктом до
інших інстанцій заяв, скарг, тощо.

Редакція завжди буде підтримувати
авторів, які працюють на благо
України.

Патріоти рідного краю

Ще у 2009 році у Вільховецько-Лазівській ЗОШ I-III ступенів засновано краєзнавчий музей під назвою «Люби і знай свій рідний край!», гаслом якого є – Без минулого немає майбутнього! Ідея створення цього гуманітарного закладу належить педагогічному колективу школи та патріоту Срібної Землі, вчителю зарубіжної літератури Василю Феєру.

У музеї зібрано багато унікальних, почасти у єдиному екземплярі експонатів, які розповідають про життя та побут нашого краю у сиву давнину.

Василь Михайлович сам очолює роботу власноруч створеного культурно-просвітницького закладу. Та основою музею являються учні-екскурсоводи, збирачі старожитностей, котрі самотужки проводять цікаві і змістовні екскурсії. Ними розроблені екологічно-туристичні маршрути до унікальних пам'яток природи у присілку Діл, на легендарну гору Городище.

У самому ж музеї відвідувачі мають змогу ознайомитися з історією села В. Лазі, нумізматикою, іконописом, стародруками. Цікавими є експозиції інтер'єру хати наших пращурів, одягу, взуття, сільськогосподарського реманенту, посуду, інших необхідніх речей тодішнього сільського буття. Багатою є колекція жіночих сорочок столітньої давності. Звідки можемо на власні очі бачити талант наших бабусь і прабабусь.

Шкільний музей вже відвідували велика кількість як земляків, так гостей Закарпаття і з усієї України. У тому числі відомих сучасних поетів і письменників. Бачили цей витвір рук патріотів німці, чехи, австріяни.

Всім, хто бажає відвідати духовну перлину В. Лазів нагадуємо – долари за це платити не треба.

Хочеться щоби такий приклад службіння своєму народові взяли для себе і на інших теренах Тячівщини. Бо ми маємо що показати людям і чим гордитися.

Орест Бота

■ ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

Ненавиджу !

Ненавиджу Москвію прокляту,
З її зірками і Кремлем !
Навіки ворог мій затягтий,
Дурний москаль з тупим мечем.
Що бойно сіє всюди люту,
Ще й претендє на «престол»,
Жидам продавшись за валюту,
Все пхає ратиці на стол.
На стіл чужий, свого не має,
Бо що загарбав – не його !
Не бачить лапоть і не знає,
Поміж людей лиця свого.
Від бражки витрішивши очі,
Нахабно пре в чужі краї,
Щоб всюди сіять морок ночі,
Де соловейкові гаї.
Відміли воші з московитів
Князі Русі, і вчили тих
Молитися Богу... Та совітів
Наслав москаль на нас лихіх.
Вишкір страшний Голodomору
Паде гріхом з сумних небес.
Чи відповість за трупів гору,
Тут, на землі, московський пес ?!
Ненавиджу його до крику,
За те, що скрізь він сплюндурав,
За те, що всюди пхає піку,
Яку би краще заховав.
Махає зброяю, голота,
Попів своїх нам тут напхав.
Сам не вилазить із болота,
На світ увесь давно начхав.
Всі позбулися московита,
Кого роками він топтав.
Лиш Україна ним повита,
Немов закляття хтось наклав.
Бо добре знає неборака,
Втратить її – йому хана !
Ох, усвідомлює собака,
Яка без нас йому ціна.
Ненавиджу Москвію трикляту,
З орлом-мутантом і Кремлем !
Вовіки ворог мій заклятий.
Могольський хам з кривим ножем !

Чому топить ?

Чому топить нас стихія, лихая водиця ?
Чому серед зими гуде гроза-громовиця ?
Чому зсуви накривають дороги і хати,
Звідки прийшла біда страшна у гори Карпати ?!
Та нізвідki ! Самі собі таке наростили,
З лісів гірських їх річкою повних пустелю вчинили.
І рабочі безголові під собою суга,
Живуть в раю, і нищать рай. Кому то наука ?
Хати луплять поверхові, машини купують,
Так життям моїм із вами іроди торгують.
Такі тупі баламуты, що й гадки не мають,
Прийде вода – їх забере. Куди повтікають ?
Малих дітей заставляють лісочок саджати,
Самі швидко пили в руки, і гайда рубати !
Євріками й доларами очі затулили,
То ж не бачить, що довкола гниди наростили.
Бог не фраєр, усе бачить – де і як, по чому,
Воздасть дурням звироднілім і цьому, і тому.
Але нині що їм Господь, де їм та наука ?
...Ціль одна – гребти під себе, мов остання суга.

Світлини

Дивлюсь на світлини ОУН і УПА,
До горла густа гіркота підступа.
Хлоп'ята й дівчата з ОУН і УПА,
Чом вас не шанує ця маса тупа ?
Чим ви перед людом оцім завинили,
Для чого боролись, лягали в могили ?
За кого вмирали, по кому тужили,
За що дотепер вам витягають жили ?
Чому ненавидять вас сучії діти ?
Печально, та правди тут нікуди діти.
Ви ж бо не тікали від кривди Тараса,
А зорою святили на рідного Спаса.
І лютуя битву свою починали,
Жінки і мужчини у хащах конали.
За волю свою, за святу Україну,
За нинішніх вас ! Та не за руїну !!!
А ви тупите, продаетесь нині,
Брехнє живучи по всій Україні.
Жидівська Москва вас за горло тримає,
Бо правди у душах у ваших немає.
Дивлюсь на світлини ОУН і УПА,
Густа гіркота десь у тінь відступа.
Ще може прозріє ця маса тупа,
Із гладає живих із ОУН і УПА.

Брешуть

Брешуть знахарки, брешуть астрологи,
Брешуть політики і політологи.
Брешуть міністри, брешуть полковники,
Брешуть законів наших засновники.
Медики брешуть, бреше учитель,
Бреше чиновник – народу гнобитель.
Брешуть Тебешники і журналиги,
Різного роду знавці-волоцюги.
Бреше феміда, бреше міліція,
Тулиль горбатого нам коаліція.
Правди не стало, Ідеї і Чину,
Гідність людську безлад поглинув.
Гіркого полину часи настали,
Ті, що за правду - героями впали.
Сексоти залишилися, юди лихії,
Гірші від мору, гірше стихії.
Землицю крадуть, крадуть та брешуть,
Чорну неправду у вуха нам чешуть.
Тут лицеміри живуть у пошані,
Чесні й правдіві – забуті і гнані.
Вишкірює зуби брехня поміж нами,
Бидло нахабне стало панами.
Брешуть банкіри і генерали,
Брешуть, бо все ще з народу не зняли.
Брешуть комп'ютери і монітори,
Вкриті брехнею долі і гори.
Брешуть кнуряки жирні та ситі,
Брешуть, поки народом не біті !
Топиться правда в гнилій трясовині.
Ох, як Бандеру потрібно нам нині !
Можемо, мусимо прапор підняти,
Червоно-чорний, щоб міг запалати.
Й праведним гнівом брехню покарати !

Різнопартійній ж